

gjort det. Der staaer nemlig ikke i § 85, at der i Fængslingsdecretet skal anføres, imod hvilken Sikkerhed den Paagældende kan løslades, men der staaer: „Hvis den Anholdte ikke strax kan sættes paa fri Fod, skal Dommeren ved en af Grunde ledsaget Kjendelse, der afgives snarest muligt og senest inden 3 Dage, afgjøre, at han skal fængsles“, og der føies saa til: „og, hvis han kan løslades med Sikkerhed, bestemme dennes Art eller Størrelse“; men dette er noget ganske Andet, end hvad han anførte. Gaaer man nu hen og stemmer for den foreliggende Deel af Dagsordenen, saa kan det, som sagt, faae Udseende af, at man meer eller mindre billiger de Ansøelser, der ere komne frem, deels saaledes, at man med Hensyn til dette specielle Tilfælde er enig i, at Misbrug virkelig have fundet Sted, og deels saaledes, at man er enig i de almindelige Bemærkninger, der af den ærede Rigsdagsmænd for Sorø Amts 2den Valgkreds ere gjorte om Misbrug, som skulle have fundet Sted fra Forhørsdommerens og Overdomstoles Side; men dette kan jeg ikke være med til.

Tscherning: Da den ærede Forespørgger har taget den første Deel af sit Forslag tilbage, tildeels af Hensyn til min Bemærkning angaaende den Betydning, den maatte have ligeoverfor den anden Deel, og da jeg har forsøgt at fastholde denne Betydning som Motiv til at blive ved denne anden Deel, medens man udstød den første, skulder jeg at gjøre Rede for min Betragtning af den foreliggende Sag. Sagen angaaende Rasmus Jørgensen troer jeg foreligger overmaade ubestemt og uklart. Jeg tvivler ikke paa, at denne Mand, som i en saa lang Tid har maattet udholde Arrest for en ham imputeret Forbrydelse, ikke har begaaet den; idetmindste er der den allerhøieste Grad af Sandshulighed derfor; men beviist er det dog ikke, thi en lumpe Karls Tilstaaelse er ikke nok dertil, og det er kun derpaa, hans Frikjendelse for at have begaaet Forbrydelsen beroer; Alt dette er endnu en stor Gaade, men det lader jeg staae hen, og jeg holder mig overbeviist om, at man med Grund maa beklage, at en Mand har maattet lide uskyldig i en saa lang Tid. Det

er dog ikke denne Side af Sagen, som for mig er det Afgjørende; men det Afgjørende for mig er, at man fra alle Sider synes at være kommen til den Erkjendelse, at vi staae paa et Overgangsstadium ved Behandlingen af Forbrydelser, ikke fra den inquisitoriske Retsspleie til Retsspleien ved Jury, men i selve Betragtningen af den Beviisstyrke, som er nødvendig til at dømme. For Diebliffet er en Tilstaaelse ikke mere absolut nødvendig til derpaa at fælde en Dom, i alt Fald ikke i mange Tilfælde, og Indiciebeviiset spiller en fremragende Rolle; men der hører et saa stort Mød til at benytte Indiciebeviiset, en saa stor Forsigtighed ligeoverfor Forbryderen, at mange Dommere hellere, og i Forbryderens egen Interesse, gribe til strenge inquisitoriske Forholdsregler, og under en Tilstand af denne Art, som efter Alt, hvad der fra begge Sider er blevet oplyst, nu er tilstede, forekommer det mig at være ganske rigtigt at henlede den ærede Justitsministers Opmærksomhed paa denne Side af Sagen; idetmindste er det saa rigtigt, at jeg ikke troer, Thinget udsætter sig for at gjøre et Skridt udover, hvad det godt kan være bekjendt, idet det stemmer for den anden Deel af Dagsordenen. Paa den anden Side forekommer det mig, at det, naar en Sag foreligger saaledes som denne, er betænkeligt at afvise den heelt og slet ikke at ville give sin Stemme for Noget i den Anledning. Derfor opfordrer jeg endnu engang med velberaad Hu ærede Medlemmer til — selv efter hvad vi have hørt af den ærede sidste Taler, hvilket jeg erkjender, Alt var meget rigtigt — dog at stemme for den anden Deel af Forslaget.

J. A. Hansen: Jeg vil først takke det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Klein) for den Udtalelse, hørmød han fremkom angaaende en saadan Behandling som den, jeg har ansøgt, der skulde have fundet Sted. Jeg troer, at han har gavnet Sagen meget ved denne Udtalelse fra sin Side, og jeg glæder mig over, at jeg har foranlediget den. — Med Hensyn til Afstemningen over den foreslaaede Dagsorden troer jeg ganske rolig at kunne overlade Sagen til Thinget; jeg skal ikke sige et Ord mere derom.